

Acord de la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, de 4 de setembre de 2007, relatiu al dret d'opció lingüística

El text d'aquest Acord de la Sala de Govern del TSJC ha estat traduït pel Servei Lingüístic de l'Àmbit Judicial.

QUATRE. Els ponents, l'Excma. Sra Presidenta i l'Il·lm. Sr. Luís Rodríguez Horta, donen compte a la Comissió de la Sala de Govern de la proposició d'acord següent, en relació amb les diligències que tenen la referència OAC núm. 141/07.

“La CE, en l'article 3, diu que “el castellà és la llengua espanyola oficial de l'Estat. Tots els espanyols tenen el deure de conèixer-la i el dret d'usar-la”, i a continuació afegeix que “les altres llengües espanyoles seran també oficials en les respectives comunitats autònomes d'acord amb els seus estatuts”.

En el nostre cas, l'article 6.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya declara que “el català és la llengua oficial de Catalunya”, i afegeix que “també ho és el castellà, que és la llengua oficial de l'Estat espanyol”. D'aquesta manera l'Estatut reconeix el dret de totes les persones a utilitzar les dues llengües oficials, el català i el castellà.

Enfront de les administracions públiques aquest dret a utilitzar qualsevol de les dues llengües es concreta, com diu l'article 33 de l'Estatut, en l'anomenat dret d'opció lingüística, que, en general, consisteix en el fet que “en les relacions amb les institucions, les organitzacions i les administracions públiques a Catalunya, totes les persones tenen dret a utilitzar la llengua oficial que elegeixin”.

Més específicament l'apartat segon de l'article esmentat diu que en les relacions amb l'Administració de justícia els ciutadans tenen dret a utilitzar la llengua oficial que elegeixin en totes les actuacions judicials, i a rebre tota la documentació oficial emesa a Catalunya en la llengua sol·licitada, sense que puguin patir indefensió ni dilacions indegudes a causa de la llengua utilitzada, ni se'ls pugui exigir cap mena de traducció.

L'article 37 de l'Estatut ens recorda l'efectivitat directa d'aquestes normes en declarar que "els drets reconeguts pels capítols I, II i III d'aquest títol vinculen tots els poders públics de Catalunya i, d'acord amb la naturalesa de cada dret, els particulars. Les disposicions dictades pels poders públics de Catalunya han de respectar aquests drets i s'han d'interpretar i aplicar en el sentit més favorable per a la seva plena efectivitat".

Aquests preceptes estableixen el marc en el qual s'han d'interpretar les altres normes que regulen els drets lingüístics dels ciutadans en relació amb l'Administració de justícia.

Resulta indiscutible que qualsevol persona que participa en una actuació judicial practicada a Catalunya té dret a utilitzar en les seves manifestacions, orals o escrites, la llengua oficial que elegeixi, segons estableixen els articles 231.3 de la LOPJ i 142.3 de la LEC, d'acord amb el dret d'opció reconegut en l'Estatut. A més, però, l'Estatut li reconeix un altre dret no específicament regulat en les nostres lleis processals, que consisteix a "rebre tota la documentació oficial emesa a Catalunya en la llengua sol·licitada", o com diu més concretament l'article 13 de la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística, del Parlament de Catalunya, en el dret a "rebre en la llengua oficial demanada les testimoniances de les sentències i els actes resolutoris que l'afecten, sense retards per raó de llengua".

Les actuacions judicials o resolucions judicials són vàlides sigui quina sigui la llengua utilitzada, castellà o català, llevat de supòsits d'indefensió, ja que així ho estableixen els articles 231.4 de la LOPJ, l'article 142.4 de la LEC i l'article 13.1 de la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística; per tant, la resolució redactada en castellà i notificada en castellà té plena validesa jurídica.

Ara bé, amb independència de l'eficàcia de les actuacions judicials esmentades, l'Estatut i la Llei de política lingüística reconeix als ciutadans un altre dret, que consisteix a "rebre tota la documentació oficial emesa a Catalunya en la llengua sol·licitada", dret que no afecta la validesa de les actuacions processals.

Les parts tenen dret a elegir la llengua en la qual fan les seves manifestacions, orals o escrites, durant el procediment i el jutge té igualment l'opció d'escollir utilitzar el castellà o el català en les seves resolucions (articles 231.1 de la LOPJ i 142.1 de la LEC. Sigui quina sigui la llengua utilitzada les actuacions judicials despleguen tota la seva eficàcia, com

reconeixen expressament els articles esmentats més amunt, però amb independència d'aquesta eficàcia l'Estatut i la Llei de política lingüística reconeixen als ciutadans un altre dret, que és el de rebre les testimoniances de les resolucions en l'idioma que hagin elegit.

Els jutges hem de garantir plenament l'efectivitat d'aquest dret d'opció, entès d'acord amb els termes de l'article 33.2 de l'Estatut d'autonomia, i hem de disposar, si cal, que es facin les traduccions oportunes perquè el ciutadà pugui rebre sense dilació la documentació en l'idioma elegit.

En conseqüència, el magistrat jutge titular del Jutjat de Primera Instància núm. 4 de Tarragona ha de disposar les mesures necessàries per garantir el dret del Sr. Josep a rebre la documentació que se sol·licita en llengua catalana.”

Un cop sotmès a la consideració de la Sala, aquesta aprova l'Acord esmentat per unanimitat.